

“Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen de mensen naar mij toe.”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 27. Augustus 1949, 's morgens

Verwijzing

Dit is een afschrift van de in steno genotuleerde toespraak van Bruno Gröning, gehouden op 27. Augustus 1949, 's morgens, op de Traberhof bij Rosenheim. De schrijfwijze werd aan de regels van de actuele spelling aangepast.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Rosenheim, 27. Augustus 1949, 's morgens.

“Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen de mensen naar mij toe.”

Beste genezing zoekende.

Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen mensen naar mij toe. Ik ben, kort gezegd, door mijn goedheid, die ik uitoefen op zieke mensen, een gevangene. Ik ben er nu eenmaal voor u, om u allemaal te helpen en om u te genezen. De hulp en genezing komt enkel die mensen toe, die vast aan God geloven. Wie het geloof echter gedurende tientallen jaren verloren heeft, en nu bereid is, het weer in zich op te nemen; ook diegene zal hulp worden geboden.

Helaas moet ik u nog mededelen, dat ik vandaag nog niet zo vrij werken kan, zoals God het van mij verlangd. Ik verspil geen dag, ik verspil geen uur dat ik me opoffer voor jou.

Opofferen, neen, neem het mij niet kwalijk, ik heb mij versproken. Voor mij is het vanzelfsprekend, de noodlijdenden allemaal te helpen! Ik vraag er niet naar, welke religie, land van herkomst, de een of de andere toe behoort. Het zijn allemaal mensen, allemaal zijn het kinderen van God. De arts van alle mensen is en blijft onze God! Wie in Hem leeft, die heeft alles. Hij zal rijk worden, rijk aan gezondheid, en dat is immers het grootste geluk, dat een mens van God gegeven kan worden.

Hoewel ik u allemaal via een radio uitzending heb laten weten, mij in mijn werk, in mijn opbouwwerkzaamheden niet te willen storen, weet ik, dat jullie het toch niet kunnen laten. Maar daarom ben ik niet boos op jullie, dat jullie toch gekomen zijn. Alleen een ding spijt me, dat jullie hier al afgelopen nacht waren, en ik weet dat je hoort, dat ik van plan zou zijn, hier – en daar te komen, zodat de mensen dag en nacht op mij zouden wachten. Ik verzoek jullie allemaal, in de toekomst dit niet meer te doen. Het heeft geen doel: in tegendeel. Dat is hetgeen, dat mij tot in mijn ziel kwetst, dat ik jullie allemaal moet laten wachten.

“Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen de mensen naar mij toe.”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 27. Augustus 1949, 's morgens

Ik ben van plan om hier in Beieren gezondheidscentra te bouwen, zodat de genezing, zoals ik die kan uitvoeren, naar behoren kan plaatsvinden; niet zoals voorheen! U zult het allemaal met mij eens zijn, zoals u hier aanwezig bent, dat het toch geen geordende toestanden kunnen zijn. Derhalve verzoek ik u, te wachten, tot ik zover ben. Deze gezondheidscentra moeten er toe dienen, dat de genezing daadwerkelijk in een regelmatige toestand plaats vindt. Ik weet dat u er allemaal begrip voor heeft, dat alles tijd nodig heeft. Ik ben op de juiste weg! En ik heb aanbiedingen gekregen over woningen en huizen, en ik wil je niet naar een ziekenhuis brengen, maar naar een sanatorium, waar je daadwerkelijk genezen kunt worden! Maar deze tijd moeten jullie mij wel geven, dat ik het een of ander aanbod onderzoek. Ik heb hier de tijd voor nodig. Bent u alstublieft niet boos op mij. Wanneer ik zeg, ik zou iets anders kunnen doen, ja ik zou jullie nu kunnen genezen, maar waarom doe ik dat dan niet?

Maar een ding zeg ik u, ik kan dit niet uitwissen, ik kan niet zeggen: Maak dat jullie thuis komen! Neen, ondanks dat ik hier van een genezing niet mag spreken, want ik wil niet, dat jullie misschien de schuld krijgen, als ik hier een genezing uitvoer, dat door de Staat gezegd kan worden: Ik heb het verbod overtreden. En jullie willen immers niet de schuldigen zijn, dat het verbod definitief uitgesproken zal worden. Jullie willen er allemaal beslist niet de schuld van krijgen, dat dan duizenden en miljoenen mensen niet meer hulp kan worden geboden. Ik geloof, dat jullie mij hierin nu wel begrepen hebben.

Het is immers normaal, dat mensen, die zich in mijn omgeving bevinden, al die hulp kunnen ontvangen, zover ze in staat zijn, deze te kunnen opnemen, zover ze vrij zijn; zover zij zich van het slechte bevrijd hebben, kunnen zij het goede in zich opnemen. Het goede is de gezondheid! Sta mij toe, dat ik een beetje nieuwsgierig ben, wanneer ik de vraag stel: “Wie heeft hier nog pijn? U heeft hier ook al gehoord, dat de genezing tevens meegenomen kan worden voor jullie familieleden. Daarom bent u tevens hier, indien u van deze gelegenheid gebruik wilt maken, om de gezondheid voor uw naaste medemensen mee naar huis te nemen. Ik laat u weten, dat al uw wensen vervuld kunnen worden. Ik wens u van harte alle goeds en een goede gezondheid!

Ik attendeer u er echter op, dat niet allen, zoals ik reeds zei, er recht op hebben, om gezondheid te ontvangen.

Ieder mens moet eerst maar mens worden. Wanneer hij het geloof in God verloren heeft, dan moet hij dit weer terug winnen, en er naar leven. Dan pas is hij het waard, als mens aangesproken te worden. Want een mens zonder geloof, is voor mij geen mens. Hij behoort niet tot de mensen, want hij zondert zich af. Hij veracht en verloochent immers God, doordat hij zich tegen Hem keert. Zonder God is er geen geluk, en geen zegen! Een ieder moet zich bewust zijn van zijn schuld. U moet weten dat jullie bij elkaar horen. Heb uw naasten lief, gelijk u zelf.

“Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen de mensen naar mij toe.”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 27. Augustus 1949, 's morgens

Dat is mijn wens, dat is mijn wil, dat dit zal geschieden. Zodra dit gebeurt, dat de mensen weer tot elkaar vinden, zo zullen zij allen de mogelijkheid tot hulp ten deel vallen. Niet ik, ik ben niets, God is alles! Wij behoren hem toe!

Ik zal er alles aan doen, dat de dag zal komen, dat men mij vrij laat werken, om mensen te helpen en om mensen te genezen. Ik doe hier een laatste poging. Indien men mij dit hier zou verbieden, dan kan ik het enkel herhalen, wat ik de eerste dag, toen men mij het verbod voor ogen hield, zei, “Arme Duitsers! Ik zeg u, dat ik zonder werkzaamheden, zonder ook maar een mens te helpen, niet meer leven kan. Ik moet helpen! En wanneer mij de handen gebonden worden, zoals het tot nog toe het geval was, - ondanks dat, is er veel gebeurd. Maar op den duur gaat dit niet, ik moet vrij zijn, om vrij te kunnen werken. Ik doe mijn plicht, wat de uwe is, laat ik aan uzelf over.

Ik weet, dat de pers probeert met vuil en viezigheid naar mij te gooien. Ik doe niets dat slecht is, ik doe enkel het goede. U hebt het in de pers kunnen lezen. U weet wat men hierover schrijft, en toch komt u en gelooft. De mensheid laat er zich niet van weerhouden, en laat zich niet op een dwaalspoor brengen. Bovendien weet ik, dat u dan ook niet zou zijn gekomen. Maar er zijn enkele individuen, die uit nieuwsgierigheid komen. Enkelen zijn er, die overtuigd willen worden, en de meesten zijn hier, om geholpen te worden. Ik zeg je ook om te weten dat de pers, zoals het tot nu toe vies en smerig is geweest, heeft geschreven over deze kleine man die je voor je hebt, me niet schokt. Maar ik weet, dat zij een grote schuld dragen, dat mensen, die reeds genezen waren – incidenteel, heel weinig, zoals reeds geconstateerd is, weer in hun lijden teruggevallen zijn. Het is heel gemakkelijk uit te leggen, want de meerderheid van alle mensen heeft last van geestelijk lijden, en alles wat geestelijk is, is zo verhard in zichzelf dat het niet zo gemakkelijk kan worden losgelaten. Hier is de hulp, de genezing en daar is de twijfel. Twijfel daar, wanneer een mens iets te lezen of te horen krijgt, want satan laat niets onbeproefd, om in elk menselijk lichaam toegang te krijgen, en de mensen weer van dit pure Goddelijk geloof af te houden. En zo zie ik dit ook hier, dat de een of andere zieke, die gezond was, weer afvallig is, omdat hem iemand ervan bewust maakte, dat wij toch een bedrieger, een leugenaar, of dergelijke in de handen gevallen zijn, en dan zijn wij niet genezen. Mijn schuld is het niet! Ook hier weet ik het gevecht aan te gaan, tegen die mensen, die er tot nu toe zo smerig overheen zijn gegaan.

Ik neem aan, dat u mij hebt begrepen, en wanneer ik u nu zeg, gaan jullie nu alstublieft rustig naar huis, zeg alstublieft tegen uw naasten, dat zij voorlopig niet hierheen komen, maar thuis blijven en wachten, totdat zij meer te horen en te lezen krijgen. Tot deze dag er zal zijn, zal ik mij niet forceren. Morgen moet ik weer verder reizen voor meerdere dagen. Wacht u af, het zal niet meer voor lang zijn. Het zal niet zolang zijn, zoals u uw lijden rond draagt, hoe u geleden heeft, zo lang duurt het niet. Dat waren jaren, en nu zal het nog maar dagen zijn. Ik volg mijn weg, ik wijk er niet van af.

“Ik kan verschijnen, waar ik wil, overal komen de mensen naar mij toe.”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 27. Augustus 1949, 's morgens

Ik ben en voel mij verplicht, mensen te helpen en mensen te genezen, en dit geschiedt enkel in de naam van God!

Bron:

Archief Bruno Gröning Stiftung